

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH NĂM HẤP CÔNG NHẬP ĐỊA TIỂU PHÁP

Hương Vấn Thiên lắng tai nghe biết là quân địch đi đã xa rồi, khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

Bọn chúng đi rồi nhưng nhất định sẽ quay trở lại. Hương mỡ nghĩ rằng đường nào mình cũng mang tiếng chạy trốn rồi. Bây giờ chúng ta cứ gan dạ đi tìm một chỗ ẩn đã. Tiểu huynh đệ! Người hãy nằm phục trên lưng Hương mỡ.

Lệnh Hồ Xung thấy lão lộ vẻ nghiêm trọng không hỏi căn do, chỉ theo lời nằm phục trên lưng lão.

Hương Vấn Thiên cúi lom khom. Chân trái đưa ra từ từ bò xuống vực thẳm.

Lệnh Hồ Xung trong lòng cũng hơi khiếp sợ. Bỗng thấy Hương Vấn Thiên quăng xích sắt ra quấn vào một cành cây bên vách núi. Lão thử giật mấy cái thấy rất vững chắc có thể chịu đựng được sức nặng của hai người, liền nhẹ nhàng tung mình ra. Hai người đeo tòn ten.

Hương Vấn Thiên đu qua đu lại hai cái tìm được chỗ đặt chân, liền hất tay trở lại theo phương hướng tương phản để thu dây xích.

Mấy tiếng lộc cộc vang lên. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, hai tay Hương Vấn Thiên đặt vào vách núi dựng đứng, dừng lại một chút thì dây xích sắt đã quấn vào một mỏm đá lớn lồi ra ở dưới chân lão. Lão lại níu mình hạ xuống thấp được hơn một trượng.

Hương Vấn Thiên theo cách này tiếp tục đu xuống. Gặp chỗ vách núi nào không có cây hay mỏm đá lồi ra, chẳng bấu víu vào đâu được, thì lão lại mạo hiểm dán sát mình vào vách đá cho người tụt xuống. Mỗi lần như vậy tụt xuống được đến hơn mười trượng. Chỗ vách đá càng trơn tuột xuống càng mau. Lão chỉ cần thỉnh thoảng gặp một chỗ có thể đỡ lại được là thi triển thần công hoặc phóng chưởng, hoặc đạp chân xuống cho người trượt chậm lại một chút.

Lệnh Hồ Xung thấy lão tuột mình xuống vực thẳm theo biện pháp này cũng nguy hiểm chẳng kém gì những trận kịch đấu vừa qua. Nhưng chàng vốn là người gan dạ, nên tuy trong lòng sợ hãi mà cũng có phần thích thú là được từng trải thêm một vụ ly kỳ hiếm có ở đời. Nếu không gặp Hương Vấn Thiên, một kỳ nhân, thì cả trăm năm há dễ thấy một người như vậy?

Lúc Hương Vấn Thiên đặt hai chân xuống đáy vực rồi chàng lại cảm thấy có điều tiếc rẻ là sao hang núi không sâu thêm mấy trăm trượng nữa?

Chàng ngừng đầu trông lên miệng vực toàn là mù trắng mịt mờ. Cây cầu đá chỉ còn nhìn thấy nhỏ xíu như một khúc dây đen sì.

Lệnh Hồ Xung cất tiếng gọi:

- Hương tiên sinh!...

Hương Vấn Thiên đưa tay ra bịt miệng chàng, rồi giơ ngón tay trở lên một cái.

Lệnh Hồ Xung liền hiểu ngay là bọn địch đi rồi quả nhiên đã quay trở lại. Chàng dán mắt trông lên nhưng nhìn không rõ bóng người nào trên cầu đá cả.

Hương Ván Thiên buông tay xuống mở miệng Lệnh Hồ Xung. Lão kê tai vào vách đá nghe ngóng một hồi rồi tùm tùm cười nói:

- Đám thầy ma đó đi hết sạch rồi!

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ ngộ ngạc hỏi:

- Thầy ma ư?...

Hương Ván Thiên đáp:

- Phải rồi! Trong vòng ba năm, 678 người này sẽ thành thầy ma hết. Hừ! Thiên vương lão tử Hương Ván Thiên trước nay chỉ có rượt người chứ không để người rượt mình. Phen này vì tình thế bắt buộc lão tử phá tiên lệ. Nếu Hương mỗ không giết cho kỳ hết bọn chúng thì còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cả chính giáo lẫn ma giáo vậy chúng ta ngoài quán lương đình tổng cộng 709 người. Chúng ta đã giết chết 31 tên, hiện còn lại 678 tên.

Lệnh Hồ Xung nghi ngờ hỏi:

- 678 người ư? Sao tiên nhớ rõ như vậy được? Trong vòng ba năm sao lại giết nhiều người đến thế?

Hương Ván Thiên đáp:

- Cái đó nào phải chuyện khó khăn gì? Người hỏi đến lão đầu tử câu này thì thật non nớt. Trong số 678 người hiện ta còn nhớ được 532 tên. Còn hơn một trăm tên thế nào ta cũng dò hỏi ra được.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Lúc lão ở quán lương đình như không để ý gì. Té ra lão đã nhìn nhận bọn cừu địch một cách rõ ràng. Lão này chẳng những võ công hơn người, cơ trí tuyệt luân mà ký ức của lão thật hiếm có trên đời.

Chàng liền hỏi:

- Hương tiên sinh! Trong ba năm mà giết bấy nhiêu người chẳng là tàn nhẫn quá ư? Bọn chúng hơn 700 người đấu với một mình tiên sinh đã chẳng làm gì nổi lại còn bị hại mất mấy chục mạng. Như vậy đại danh của tiên sinh cũng đủ vang dội như sóng cồn trong võ lâm, oai hùng tràn khắp thiên hạ. Danh hiệu Thiên vương lão tử không bị sút mẻ chút nào. Vậy tại hạ tưởng chẳng cần đếm xỉa đến bọn họ làm chi nữa.

Hương Ván Thiên hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Bọn chúng 709 người không phải đấu với một mình Hương mỗ mà là chiến đấu với hai chúng ta. Nếu tiểu huynh đệ không ra tay viện trợ thì bây giờ Hương mỗ đã bị chúng băm nát ra như tương rồi. Mối thù này không trả thì còn làm người thế nào được?

Bỗng lão quay đầu lại trợn mắt lên nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh đệ là đệ tử danh môn chính phái, còn Hướng mỗ là tả đạo bàng môn, hai ta đường lối trái ngược nhau. Người có ơn cứu mạng cho Hướng mỗ, Hướng mỗ không quên đâu. Nhưng người muốn bảo Hướng mỗ làm cái này hay đừng làm cái nọ thì nhất định không được. Bọn 678 người kia, Hướng mỗ quyết giết cho kỳ hết.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Hướng tiên sinh! Văn bối may gặp dịp được cùng tiên sinh liên thủ để đối phó với quân hào cả hai phe Chính giáo và Ma giáo, không đến nỗi phải uống mạng, thế là may mắn vô cùng! Hướng tiên sinh còn nói chi đến chuyện cứu mạng hay không cứu mạng... thật là... thật là.

Hướng Văn Thiên nói tiếp:

- Hướng mỗ nói vậy thật là rườm lời không đúng phải chăng?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Văn bối không dám bảo Hướng tiên sinh nói trắng nói cuội. Nhưng tiên sinh bảo văn bối có ơn cứu mạng thì thật không đúng chút nào.

Hướng Văn Thiên nói:

- Hướng mỗ đã bảo trước là nói gì rồi quyết không thay đổi nữa. Hướng mỗ bảo tiểu huynh đệ có ơn cứu mạng thì đúng là phải có.

Lệnh Hồ Xung biết lão có tính cố chấp liền cười xòa rồi không nói gì nữa.

Hướng Văn Thiên hỏi:

- Tiểu huynh đệ có biết vì lẽ gì mà bọn chó đẻ đó đã đi rồi còn quay trở lại không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối đang muốn thỉnh giáo Hướng tiên sinh về vấn đề này.

Hướng Văn Thiên nói:

- Cái gì mà văn bối, trưởng bối, tiên sinh với hậu sinh? Nghe rắc rối lắm. Hướng mỗ làm hữu sứ trong Ma giáo. Người bản giáo kêu Hướng mỗ bằng Hướng hữu sứ. Tiểu đệ không ở trong Ma giáo, không thể kêu thế được, cứ gọi thẳng ngay bằng Hướng huynh, còn Hướng mỗ kêu người bằng tiểu huynh đệ là được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái đó văn bối không dám đâu.

Hướng Văn Thiên cả giận quát lên:

- Giỏi lắm! Người thấy ta ở trong Ma giáo nên coi thường chứ gì? Người đã cứu mạng ta. Cái mạng già này sống hay chết là chuyện tầm thường. Người coi rẻ ta là chuyện lớn. Nếu vậy chúng ta phải đi tới cuộc động thủ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bất tất phải động thủ. Hướng huynh đã cố ý như vậy thì tiểu đệ xin tuân mệnh.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cả tên Điền Bá Quang là một gã đại đạo hái hoa mà ta còn kết giao bạn hữu thì bây giờ có đánh bạn với lão này nữa cũng chẳng hề gì. Hơn nữa người này thẳng thắn trung trực, đúng là một hán tử cương cường, thì chính là một nhân vật mà mình vốn ưa thích xưa nay.

Chàng liền thụp xuống vừa lạy vừa nói:

- Hưởng huynh ở thương vị. Tiểu đệ xin thi lễ.

Hưởng Vấn Thiên cười khanh khách nói:

- Khắp thiên hạ chỉ có mình tiểu huynh đệ là xưng hô anh em với ta thôi. Tiểu huynh đệ nên nhớ kỹ đấy.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu huynh đệ được Hưởng huynh thương mến thế này rất lấy làm hân hạnh.

Theo qui củ võ lâm thì hai người kết nghĩa anh em ít ra phải thắp hương tuyên thệ từ đây cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Nhưng hai người này đều là nhân vật lãng mạn không cố chấp. Sau cuộc chiến vừa rồi, họ cảm thấy chí khí tương đồng, lòng dạ giống nhau nên chỉ dập đầu cúi lạy là đủ, không cần lễ tiết rườm rà. Họ đã gọi nhau bằng anh em tức là tình đồng cốt nhục.

Hưởng Vấn Thiên từ thuở nhỏ đi đâu cũng đơn thương độc mã. Bây giờ lão có một người anh em nên lấy làm sung sướng vô cùng. Lão nói:

- Đáng tiếc đây không có rượu ngon để chúng mình uống mừng mấy chung cho khoái chí.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng thế! Tiểu đệ đang ngứa cổ, nghe ca ca nhắc tới càng không chịu được.

Hưởng Vấn Thiên trở lên trên hỏi:

- Bọn chó đẻ kia chưa chạy xa đâu. Chúng ta đành ở dưới đây vực này chịu nhịn mấy ngày. Nay tiểu huynh đệ! Vừa rồi lão mũi trâu phái Võ Đang dùng nội lực đánh người, ta cũng đem nội lực giúp người rồi đưa nội lực của hân đi đâu, tiểu huynh đệ có biết không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ca ca đưa nội lực của đạo nhân đó chui xuống dưới đất.

Hưởng Vấn Thiên vỗ đùi ra vẻ vui mừng nói:

- Đúng thế! Đúng thế! Trí thông minh của tiểu huynh đệ thật là tuyệt! Đó là tiểu huynh vô tình nghĩ ra đấy. Trong võ lâm không một ai biết cả. Tiểu huynh liền đặt cho nó cái tên là:

"Hấp tinh nhập địa tiểu pháp".

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cái tên nghe cũng ly kỳ.

Hưởng Vấn Thiên nói:

- Công phu này so với "Hấp tinh đại pháp" trong võ lâm cũng tựa hồ thầy cúng với thầy mo nên mới kêu bằng tiểu pháp. Công phu này tựa hồ cách di hoa tiếp mộc, chỉ là một tiểu xảo trong phép tá lực đả lực để đưa nội lực của đối phương xuống dưới đất. Làm thế thì không tổn hại đến mình, mà cũng chẳng lợi gì cả. Vả lại công phu này chỉ nên sử dụng lúc đánh nhau với đối phương, chứ không nên phát huy nó để đả thương người. Đối phương đang lúc nội lực còn cuộn cuộn tiết ra không khỏi cả kinh, thất sắc, nhưng sau một lúc họ cũng hồi phục được ngay. Vì thế mà tiểu huynh tiên đoán chúng bỏ đi nhất định còn quay trở lại. Công lực lão mũi trâu mà phục hồi là hẳn biết ngay phép "Hấp tinh nhập địa tiểu pháp" của tiểu huynh chỉ là trò ngáo ộp dọa con nít, chẳng có chi đáng sợ. Trước nay tiểu huynh không ưa gạt người bằng kỹ thuật này nên chưa dùng qua bao giờ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thiên vương lão tử Hưởng Vấn Thiên, trước nay không chạy trốn ai, không lừa gạt người mà bữa nay vì tiểu đệ, cả hai môn đều phá lệ mất rồi.

Hưởng Vấn Thiên cười khàn khạch nói:

- Nói là chưa lừa gạt người bao giờ thì vị tất đã đúng. Có điều bọn đạo nhân phái Võ Đang là hạng non nớt nên tiểu huynh không muốn lừa gạt mà thôi.

Lão ngừng lại một chút rồi cười nói:

- Tiểu huynh đệ phải cẩn thận đấy! Có ngày tiểu huynh lừa gạt người cũng chưa biết chừng.

Hai người trông nhau cả cười. Tuy sợ bên trên nghe thấy không dám cười vang nhưng cũng khoan khoái lắm rồi.

Hai người phải chiến đấu hàng nửa ngày trời tuy đã đói meo. Nhưng ở dưới đáy vực này ngoài cỏ xanh rêu biếc chẳng có gì mà ăn, đành phải ngồi dựa vào khối đá nhắm mắt dưỡng thần.

Lệnh Hồ Xung vì mệt quá đổi, chàng ngủ đi lúc nào không biết. Trong lúc mơ mộng chàng chợt thấy Doanh Doanh tay cầm ba con ếch nướng đưa vào tay chàng hỏi:

- Người quên ta rồi ư?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng đáp:

- Không quên đâu! Không quên đâu! Cô nương... đi đâu vậy?

Chàng vừa nói câu này thì lại thấy bóng Doanh Doanh đột nhiên lẫn mất. Chàng vội kêu lên:

- Cô nương đừng đi tại hạ có nhiều điều muốn nói với cô.

Trước mắt chàng hiện ra toàn đao, thương, kiếm, kích âm âm kéo tới.

Chàng bỗng giật mình la một tiếng thật to rồi tỉnh dậy.

Bỗng thấy Hưởng Vấn Thiên cười hì hì hỏi:

- Mơ thấy tình nhân phải không? Làm gì mà có lắm điều muốn nói thế?

Lệnh Hồ Xung thẹn đỏ mặt lên. Chàng ngơ ngác không biết trả lời thế nào.

Hương Ván Thiên lại nói:

- Tiểu huynh đệ! Nếu người muốn gặp tình nhân thì hãy chữa thương cho khỏi đã mới đi tìm y được.

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng:

- Tiểu đệ không khỏi được đâu.

Hương Ván Thiên nói:

- Ta thiếu người một mạng người. Tuy người là anh em với ta mà trong lòng không khoan khoái, thế nào cũng phải trả nợ người. Ta đưa người đến một nơi nhất định chữa khỏi được.

Lệnh Hồ Xung tuy không để ý gì đến sống chết, nhưng không sao được cũng gật đầu không nói gì.

Tự cổ chí kim trừ trường hợp tự sát, không thì nếu còn một chút sinh cơ cũng cố cựa cạy để mong sống. Chàng nghe Hương Ván Thiên nói đến thương thế của mình có thể chữa khỏi tuy không tin hẳn, nhưng thấy lão tài trí hơn người võ công cao cường, nên cũng có chút hy vọng.

Ngoài Phong thái sư thúc tổ, bình sinh chàng chưa thấy ai nói phớt qua mấy câu khiến chàng phấn khởi. Lòng chàng không khỏi tràn ngập nỗi vui mừng. Chàng áp úng:

- Tiểu đệ... tiểu đệ.

Chàng lặp đi lặp lại hai chữ tiểu đệ rồi không biết nói sao nữa.

Mảnh trăng lưỡi liềm lơ lửng trên không chiếu ánh sáng xuống miệng vực tỏa khắp nơi. Dưới đáy vực tuy mờ mịt ảm đạm, nhưng Lệnh Hồ Xung nhìn lên tựa hồ ánh dương quang lóe mắt.

Hương Ván Thiên nói:

- Chúng ta phải đến ra mắt một người. Người này tính rất cổ quái. Mình đừng cho y biết trước công việc. Tiểu huynh đệ! Nếu tiểu huynh đệ tin được ta thì nhất thiết để ta sắp đặt.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có việc chi mà không tin? Ca ca đã tìm cách chữa bệnh cho tiểu đệ tức là cải tử hoàn sinh thì chỉ mong được sai khiến. Tiểu đệ mà khỏi bệnh thì cả ơn ca ca không biết đến đâu mà kể.

Hương Ván Thiên thè lưỡi liếm môi nói:

- Cái đùi ngựa không biết bỏ đâu rồi. mẹ kiếp! Dưới đáy vực không thấy một tên chó đẻ nào để mình giết chơi.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói vậy biết là lão muốn ăn cả thịt xác chết không khỏi bỏ vía, chẳng dám nói gì.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Hương Ván Thiên nói:

- Tiểu huynh đệ chúng ta ở đây mãi không tìm thấy xác chết mà ăn không xong. Nhưng mấy người hôm qua hất xuống đây vừa già vừa gầy, thì còn mùi vị gì nữa. Tiểu huynh đoán là huynh đệ ăn không biết ngon.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Tiểu đệ chẳng muốn ăn gì hết.

Hương vấn Thiên cười nói:

- Chúng ta phải tìm đường ra khỏi nơi này. Bây giờ ta thay đổi dung mạo cho người đã

Lão bốc nắm bùn dưới đáy vực sát lên mặt chàng rồi lại xoa vào mặt mình. Sức lão mạnh quá, xoa đến đâu râu rụng hết đến đó. Lão lại đưa tay lên vò đầu. Đầu lão bạc phơ biến thành cái đầu trọc nhẵn bóng.

Lệnh Hồ Xung thấy trong khoảnh khắc, tướng mạo lão hoàn toàn khác trước thì vừa buồn cười vừa khâm phục.

Hương Vấn Thiên lại lấy bùn đắp cho mũi to lên, trát cả vào hai bên má, khiến chàng nhìn kỹ cũng không nhận ra được nữa.

© [HQD](#)